

JSEM NA ROZCESTĚ...

Čtvrtek, 8. leden 2008

Milá Kudlanko, potřebovala bych radu.... Ale - jak být stručná s tolika zážitky? Zkusím to. Nikdy jsem nebyla sama, jelikož je to pro mě věc neunosná ba přímo fobie... Mám pocit, že nic nezvládnu; je mi 35 a mám dvě děti, jsem rozvedená dva roky.. Bývalý byl pedant a doma se věnoval jejich těmto, jak nic nepokazit... Prostě jsem to ukončila, už jsem nemohla dál.

Trochu násilí apd.... věnuje se to popisuje a je pravda, že se to jen stupňuje. Vy se snažíte, ale přitom; tímto co se stalo... Tito muži se jeví na okolí bezchybně a jako partneři se chovají jak na hocha - straně pak peklo...Nervy a rozvod - důsledek je hubená atraktivní žena a spousta nabídek....Ted mám další vztah - je krásný, mladý, nějak to začalo jako že "zatím, nebudu potkávat toho pravého". Nicméně omyl, spadla jsem do toho. Je tak hodný nikdy nekřivdí, pořád dobře naladěný... Vídáme se občas a já si to užívám, je to nádherný (není sice spolehlivý a opovčivě jako každý chlap, ale žádné zásadní chyby), máme rádi stejné věci, smějeme se stejným směrem, je to vědomé, a láska jako trám, jako by mi bylo sedmnáct.... Ale partner nemá děti, a moc by je chtěl a já už jsem unavená. Víím, že mu imponuji jako matka a že se postrám, že má pohodlí a má jít kamkoliv. Nejsem osmnáctka a tak mi nevádí, že občas vyrazí s kamarády, proto že si v klidu uklidím nebo se věnuji dětem nebo zajdu za kamarádkami. Problémem ovšem je, že mi to začalo vyhovovat. Není to ideální - tedy asi finančně - jsem sama a to vyvážením stojí.... Ale zas převažují pozitiva - a na to, že si předstávím. Že to není navždy - tyhle návraty... mne teď nepředstavitelné trauma, jelikož víím, jak sama jsem na to vždy byla a byla bych jak vidím zase...Nikdy jsem nebyla doma na mateřské, vždy jsem šla do práce. Snažila se být dokonalou milenkou, matkou a posluhovačkou. Nojo, ale je to přetěžující a neustále něco nezvládáte....Nehledě že bojím, jak bych vypadala - utahaná obtlouklá matka a ne atraktivní samostatná žena. Což na mě obdivuje můj přítel. Ale věchny ženy vědí, že mateřství si bere svou daň na těle a ne každý mužský to unese a pak si najde tu mladší krásnější, a tím mne ten největší strach.... Takže děti už nechci, což jsem příteli řekla, ale on si myslí, že si s tím ed se dojemně začal snažit ale já se bojím to risknout, on má své koníčky a představy. Miluji ho, ale byla bych v neustálém stresu - ale bojím se samoty a že zůstanu sama - a že už jiného milovat nebudu, (ty muži, kteří, kteří něco stojí, jsou u svých rodin a ty rozvedení za moc nestojí: - buď opustili manželky, nebo jsou nějak divně ujetí..). Nejhorší jsou ty dny, kdy jsou děti u otce a já zůstanu sama. Jen chodím a nevím co dělat. Nejsem zvyklá na tu prázdnotu, kamarádky jsou vdané a já jen dělám "něco", abych se nezbláznila. Mám pocit prázdnoty. To pro mne nejdůležitější na ženě hodnot jsem ztratila: žít život s partnerem, se kterým mám rodinu a domov. Nejhorší je to ve společnosti, když vidím ty páry, co spolu mají děti, spolu je vychovali, zaobstarali, a když vylétají z hnízda, mají je splněno a věnují se jeden druhému...je mi vždy do pláče... tohle už nezažiju... Nevím si nějak rady se svým životem. Plácám se v tom. Poradíte mi?Jolanka